

MEEUW, Frans (Oostmalle 22 maart 1869 – Sleidinge 5 september 1953). Zwager van **Alfons van de Perre**.

Ging na zijn humaniorastudie te Turnhout naar Leuven, waar hij in 1895 het diploma van geneesheer behaalde. Een jaar was Meeuw hulparts te Leuven, daarna wijdde hij zich aan de verzorging van mentaal gehandicapten in de kolonie van Geel, waarvan hij van 1909 tot 1918 tevens directeur was. Van 1911 tot 1919 was hij ook voorzitter van de geneesherenkring Kempisch Geneeskundig Syndicaat te Turnhout. In 1919 werd hij hoofdgeneesheer aan het Sint-Amadeusgesticht te Mortsel (tot 1936), psychiatrisch wetsdokter aan de rechtbank en geneesheer-antropoloog bij de gevangenis te Antwerpen (tot 1940).

In Leuven was Meeus lid van **Met Tijd en Vlijt** en van de redactie van het blad **Ons Leven**. Van 1898 af nam hij deel aan de **Vlaamsche Natuur- en Geneeskundige Congressen** en in 1902 werd hij lid van de **Katholieke Vlaamse Hogeschooluitbreiding** te Turnhout. Meeus, die talrijke paramedicalle, medico-sociale en antropologische bijdragen leverde, pleitte in een lezing over de beoefening der natuurwetenschappen in de volkstaal sedert 1830 in Vlaanderen, gehouden op het congres van het **Davidfonds** in september 1905, voor een nauwere aansluiting bij de Noord-Nederlandse wetenschap om zo een algemeen-Nederlandse wetenschappelijke beweging tot stand te brengen. Een geüniformiseerd taalgebruik was immers heel belangrijk in de **wetenschapsbeoefening** en in de vulgarisatie ervan. Hij wees er tevens op het belang van meer persoonlijk contact op congressen en van uitwisseling van tijdschriften, dagbladen en boeken en kante zich tegen elke particularistische richting op wetenschappelijk gebied.

In 1938 werd Meeus stichtend lid van de Koninklijke Vlaamse **Academie voor Geneeskunde van België**, waarvan hij in 1944-1945 voorzitter was. Hij was tevens lid van de Vereniging van Kempische Schrijvers en publiceerde bijdragen in **Het Belfort**, **Dietsche Warande en Belfort**, **Vlaamsch Geneeskundig Tijdschrift** en **Katholieke Ziekenverpleging**, dat hij in 1909 mee had opgericht. In **Boekengids** recenseerde hij geneeskundige publicaties.

WERKEN: *Gheel, paradijs der krankzinnigen*, 1900; – *Menschenkunde*, 6 dln., 1903-1908; – met A. van de Perre, *Over de tering en hare bestrijding*, 1904; – *Vlaamsch-Wetenschappelijke beweging van 1830 tot 1905*, 1905; – ‘Over ziekenverpleging’, in *Gedenkboek van de Katholieke Vlaamsche Hogeschooluitbreiding van Antwerpen*, 1907, p. 149-163; – *Geneeskundig verslag over de beperkte verantwoordelijkheid en over de maatregelen die moeten getroffen worden tegenover minderwaardigen en tegenover onverantwoordelijk verklaarde personen*, 1909.

LITERATUUR: J. van Meensel, ‘Geel vóór 1914. Geschiedenis van een Davidsfondsafdeling’, in *WT*, jg. 47, nr. 3 (1988), p. 152-167.

JANINE BEYERS-BELL* EN LUC VANDEWEYER